

myndigheder, fra Lovgivningens Standpunkt ikke sammenhørende. Det er en Sag, der er Enhver bekendt, at hele Forstvæsenet ikke er et særligt Anliggende for Kongeriget, men tværtimod et Fællesanliggende. Der følger deraf aldeles afgjort, at det ikke kan være Kongerigets Autoriteter, men Fællesstatens Autoriteter, som have at afgjøre, hvilke Forbringinger der ved Examen skulle gøres til de Kandidater, der ved en saadan Examen blive kompetente til at søge Forstembeder, og naar Bestemmelserne om Examen henhøre under Fællesautoriteterne, da maa naturligtvis Bestemmelserne om Studiet ogsaa henhøre derunder. Det maa være Noget, som Fællesautoriteterne ikke kunne give fra sig til Kongerigets særlige Autoriteter, men som de synes mig at være forpligtede til at beholde under deres Haand og Bestemmelsesret. Forsaavidt som Lovgivningen kunde komme til at blande sig deri, vilde man, ved at have antaget dette Lovforslag, have stiftet en ny af de blandede Sager, der maa forelægges flere af hinanden uafhængige Lovgivningsmyndigheder; men de af disse blandede Sager, vi allerede have, kunne forvolde os Uleilighed nok. Har ikke Enhver følt det Ubekvemme i, at Sager, der angaae de vestindiske Kolonier, skulle forelægges baade Rigsraadet og Rigsdagen? Er ikke Enhver her i Thinget, naar Stalsregnskaberne for Kongeriget forelægges, bleven opmærksom paa, at den Omstændighed, at de grønlandste Kolonier henhøre baade under Rigsraadet og, forsaavidt de indre Anliggender angaaer, ogsaa under Rigsdagen, giver Anledning til megen Forstyrrelse og Ubelvæmmelighed? Nu skulde man her tage et nyt Anliggende, et Anliggende, der aabenbart henhører under Fællessagerne, ind under Kongerigets Sager; dertil vilde udfordres først den Lov, som Rigsdagen nu skulde vedtage og Kongen give sit Samthkke til, for det Andet en Lov, som Rigsraadet skulde vedtage og Kongen ligeledes give sit Samthkke til; og dermed troer jeg endda ikke, at man vilde være særdbig; thi da det er et Fællesanliggende, der tillige vedkommer Holsteen og ikke blot verserer mellem Kongeriget og Danmark-Slesvig, behøves der endnu en 3de Lovgivningsmyndighed, nemlig Hs. Maj. Kongen paa Holsteens Vegne,

og dersom nogenfinde Sagerne formede sig saaledes, at Holsteen selv fik sin Lovgivningsmyndighed ogsaa med Hensyn til saadanne Anliggender, saa vilde denne ogsaa faae Indflydelse derpaa. Nu siges der vel, at det er jo netop den Fællesautoritet, som har disse Sager under sig, det er den høitærede Finansminister, som har fundet det gavnligt for Forststudiet, at det bliver henlagt under Landbohøjskolen; men der kan komme en anden Finansminister efter den nuværende, som finder, at det er en skadelig Sammenblanding af Sager, der ved Grundlovsindskrænkningen ere henlagte under forskellige Autoriteter, og naar man saa vil paabe- raabe sig, at den daværende Finansminister fandt det gavnligt, saa kan jo Den, som da er Finansminister, med ligesaa god Tøse som den ærede Indenrigsminister igaar sige, at han anerkjender ingen patronus in orcho, at han ikke følger sig bunden ved, hvad den daværende Finansminister har gjort. Den høitærede Indenrigsminister hittede ogsaa, at naar Loven kom ud, antagen baade fra Rigsdagens og fra Rigsraadets Side, saa vilde der være indgaaet en Kontrakt, som ikke eensidig kunde løses. Men den Finansminister, som vilde tage Sagen tilbage, vilde ikke behøve at anerkjende det Passerede for en Kontrakt; thi det er jo ikke virkelig en Kontrakt. Han vilde være fuldt berettiget til at tage dette Anliggende, som grundlovs-mæssig er lagt under hans Myndighed, men som en af hans Forgængere havde lagt under en kongerigst Autoritet, tilbage, at foranledige en Lov af Hs. Majestæt og Rigsraadet i den Anledning. Saa sad altsaa Kongeriget tilbage med de Forbringinger, som det havde gjort ved Landbohøjskolen; man havde saa antaget Lærerne og var forbunden til at pensionere dem, naar den nye Finansminister havde foranlediget, at Fællesstatens Tilskud til Forststudiet var taget bort. Den høitærede Finansminister gjorde opmærksom paa, at der allerede er et Forhold, hvor der saaledes gives et Tilskud fra Fællesstaten, og som aldrig har valet nogen Indvending. Det er, om jeg hørte ret, 650 Rdl., som Krigsministeriet yder til Landbohøjskolen for Officerers Underviisning i Dyrægevidenskab. Men der er det dog ganske aabenbart, at Forholdet ikke er saaledes, som